

Împlinirea unui deziderat din tinerețe

A apărut o revistă de teatru !

De cite ori am auzit această exclamație ? În tinerețea mea, ea exprima entuziasmul juvenil al actorului, care-și dorea — pe lângă lumina strălucitoare a rampei — și lumina severă și curată a consacrării scrise. Și pe măsură ce anii treceau, pe măsură ce revistele existente dispăreau, cedind locul altora și altora, acest entuziasm scădea. Oare, nu pe drept cuvânt ? Lumina rampei rămânea mereu strălucitoare pentru actori, persista ca o realitate ce se aprinde în fiecare seară ; dar lumina adevărului scris, care să prilejuiască o verificare onestă și să dea o justă îndrumare de artă, se pierdea treptat în umbră. Actorul o visase severă și — cu excepții demne de laudă — ea se dovedise lingușitoare și meschină. Cite o revistă „rara avis“, dura ani de-a rindul, dar, luată de valul unor interese mărunte, nu izbutea totdeauna să corespundă așteptărilor. Astfel, o singură mingiere îi mai rămânea iubitorului de teatru : că toate revistele de intrigă și cancan dispăreau repede.

O adevărată revistă a științei teatrale n-am întilnit niciodată la noi. Artistul dramatic, precum și pasionații teatrului au rămas doar cu speranța de a o vedea cindva.

Această speranță aș dori s-o socotesc împlinită astăzi, după apariția revistei „Teatrul“. Cu atit mai mult cu cit noua viață a scenelor noastre, suflul creator al muncii în teatre nu mai pot rămine fără oglindire și fără o îndrumare și o apreciere temeinică, la nivelul noilor exigențe ale artei noastre teatrale de azi.

Salutind revista „Teatrul“, sufletul meu se simte cuprins de entuziasmul tineresc de odinioară și de nădejdea că acestui început i se vor adăuga curind alte și alte publicații teatrale.

Gh. STORIN

Un îndreptar și comentator al teatrului

Revista „Teatrul“ — atit de așteptată de toată suflarea artistică — a apărut odată cu venirea primăverii anului 1956, anul de început al celui de al doilea cincinal.

Cum să nu socotim împlinirea acestui deziderat drept un eveniment fericit ? Revista „Teatrul“ e chemată să fie trăsura de unire între tradiție și prezentul teatrului românesc ; oamenii de artă vor căuta în ea îndreptarul teoretic al aspirațiilor lor, dorind să afle în ea comentatorul competent al realizărilor lor.

Astăzi, cind pe tot cuprinsul țării — la ora reprezentației teatrale — pentru zeci de mii de spectatori se aprind luminile celor aproape 40 de teatre vechi

sau recent infiintate, problemele de productie teatrala trebuie privite cu toata seriozitatea si cu un mare simt de raspundere.

Temelile teatrului rominesc au fost zidite de suflute mari, cu talent, inteligenta, cultura si capacitate de a se darui, biruind greutatile. Urmind exemplul inaintasilor — in conditiile istorice noi —, artistii sint chemati sa se inscrie cu realizările lor in rindurile constructorilor din toate domeniile de activitate.

Pentru ca oamenii sa se iubeasca, sa lucreze cu avint, sa caute perfectiunea, sa raspunda la chemările obstești, sa aiba sete de cultura, sa citeasca trecutul in ceea ce are bun si sa pregateasca tarii un viitor fericit, pentru implinirea acestor idealuri, teatrul trebuie sa se socoteasca angajat cu toate resursele sale creatoare.

Spectacolul, reflectarea expresiva si concentrata a realitatilor vietii, urmareste innobilarea acesteia in toate sensurile. Cind zic innobilare in toate sensurile, ma gandesc la toate planurile existentei omenești, conceputa intr-un proces de necurmată evolutie.

Dar si spectacolul isi are problemele lui, la a caror rezolvare pe plan teoretic, artistic si tehnic, revista „Teatrul” va trebui sa contribuie prin forțele colaboratorilor sai, prin competinta si stăruinta cu care va urmări munca teatrelor noastre. E o sarcina grea si de mare cinstire, pe care nu ne vom multumi sa o privim „in spectatori”, ci, cel mult... ii vom face dificultati prin exigenta noastra. Succesul revistei „Teatrul” va insemna o biruinta a noastra, a tuturor.

Marietta SADOVA

„Teatrul”

„Teatrul”? Adica o revista anume de teatru. S-ar putea spune, iata „in sfirsit” o revista care sa se ocupe numai si numai cu tot ce alcătuiesc si concura la un spectacol de teatru.

Desigur, nu am caderea si poate nici priceperea de a judeca programul acestei reviste noi. Singurul lucru ce mi-as ingadui sa spun, e ca ea vine sa implineasca — este banal cuvintul, dar just — „un gol”.

Miscarea noastra teatrala fiind vasta, si cum teatrul e in primul rind o „arta sociala” (Caragiale a scris cindva si undeva ca e arhitectura), aparitia unei reviste ce s-ar ocupa exclusiv de ea, hotarit, e binevenita.

Cum va fi aceasta revista, vom vedea-o in cursul aparitiei. Pina una alta, sa mi se ingaduie sa ma reintorc cu aproape... 40 de ani in urma. Am scos si eu pe vremea aceea, impreuna cu Liviu Rebreanu, o revista de teatru. Am numit-o „Scena”. Avea formatul unei reviste obișnuite de 16 pagini. Ne-am permis chiar si citeva ilustratii — fotografii — cu scene jucate la Teatrul National. Cit a durat? Citeva numere si acelea aparute neregulat. Am inchis-o. Totusi, in preajma primului razboi mondial, am facut-o sa repara, de rindul acesta sub forma unei gazete saptaminala. Aceasta noua editie a „Scenei” se ocupa si de literatura. După citeva saptamini de aparitie si greutati fara seamă, raminand datori si la tipografie, am lasat-o baltă.

Apoi a apărut „Rampa” lui Cocea. Avea format de ziar si aparea zilnic. Avea la dispozitia ei tipografia „Adevărului” si plătea colaborările. Toți „maestrii” de atunci ai condeiului s-au grabit sa contribuie cu cite un articol. Ma rog, o gazeta buna si cu faima. Dar... de la o vreme si „Rampei” incepusera sa i se stinga... „becurile”, pina cind intr-o zi i s-au stins de tot. Totusi, dupa razboi, izbuti sa repara sub o alta conducere si apoi sub alta, fara intrerupere citeva ani, nu cu aceasi faima ca la primele ei numere, pina... pina... — m-ati inteles — intr-o buna zi a trecut si ea in cavoul istoriei.

Revista de azi, revista „Teatrul”, nu intra in categoria celor de mai sus si a altora care au mai aparut in acel rastimp. Acestea „au fost odata”. Ea apare sub alte auspicii si mai cu seamă cu o noua conceptie, si artistica si sociala.

Nu-i pot ura alta decit sa fie la inaltimea acesteia.

Mihail SORBUL